I

Я закохався в Юлю. Безтямно, безоглядно. Як закохалася більшість чоловіків України.

Залізна Леді! Жанна Д'Арк! Якій Бог судив порятувать Україну. Уособлення жіночності з елегантною косою довкруж голівки.

Недарма ж хтось із славетних астрологів (чи не Глоба?) пророк, що Україну порятує жінка. Лише жінка. І ніхто, окрім жінки.

Я давно розчарувався в чоловіках, що очолювали нашу державу. Якісь вони всі безхребетні. Недороблені. "Недоколихані",— як сказала Галя-сусідка.

А от Юля!!!

День і ніч марив Юлею. Та й домарився до того, що вирішив написати про неї повість. Не виборчу агітку, наспіх нашкрябану журналістською братією, що забудеться одразу ж по виборах, а повноцінну художню повість. За якою читачі стояли б у чергах. Щоб, розкривши першу сторінку, не могли одірватися до сторінки останньої.

Але як зустрітися з Юлею? Як її вмовити виділити час для сповіді про власне життя? З усіма плюсами й мінусами, без яких не обходяться навіть генії.

Як?

І тут на допомогу прийшла моя дружина: вона навчала студентку, яка нині працювала у виборчому блоці Юлі.

Домовились, прийшли. Там нас радо зустріли, сказали, що організувати зустріч їм "без проблем". Тим більше що Юлія Володимирівна нині поверхом вище, в республіканському штабі. Збігали наверх і принесли... довжелецький сувій паперу.

— Що це?

— Анкета. Заповніть, не оминувши жодного питання.

— Анкета?..— Я ще не вірив, що переді мною диявольський витвір часів деспота Сталіна. Пам'ятаєте оте: "Чи були на окупованій території?" Густі запитання цілились у мою душу отруйними списами.

Хотів звестись і піти... Але ж повість! Повість!!!

Гаразд, ми не горді. Проковтнемо й це. От тільки цікаво, чи і в молодості хлопці, які упадали за Юлею, змушені були заповнювати анкети?.. Зціпивши зуби, заповнив.

— Зачекайте хвилинку. Зараз вас покличуть.

А мені чомусь розхотілося стрічатися з Юлею.

Але ж повість! Повість!

Повернулись як у воду опущені:

— Ви пробачте, але Юлія Володимирівна вас зараз прийняти не може. Коли зможе — подзвонять.

II

Повертався додому з таким відчуттям, наче мене добряче виваляли в болоті. Ще й натикали мордою в грязь: "Знай своє місце, смерде!"

III

Минув день... другий... третій... Минув тиждень... другий минув... Од Юлі ні слуху ні духу.

Повість майбутня згасала, все рідше з'являлася в снах. Частіше снилося, що я заповнюю, будь вони не ладні, анкети.

Повість уже тліла жариною.

Аж через місяць — дзвінок:

— Юлія Володимирівна прийме вас сьогодні о вісімнадцятій.

— Передайте Юлії Володимирівні,— відповів я якомога спокійніше,— що я рівно о вісімнадцятій жду її у себе вдома. Хай подивиться, як живуть сучасні письменники. До речі,— не витримав (от же клятий язик!),— передайте, хай не боїться. Я її не зґвалтую.

IV

Не прийшла.

Невже побоялась?